Το Κυπριακό Πρόβλημα και η Επαναστατική Λύση

Το Κυπριακό Πρόβλημα είναι το πρόβλημα τησ διαίρεσης του Κυπριακού λαού η οποία στηρίχτηκε στη βία και την εκμετάλλευση, αλλά και της σφαγής του από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις που είτε κυριαρχούν, είτε προσπαθούν να κυριαρχήσουν στην Μέση Ανατολή και την Ανατολική Μεσόγειο. Είναι πρόβλημα που απαιτεί τη διάλυση αυτού του κύκλου καταπίεσης από την εργατική τάξη της Κύπρου.

Το Κυπριακό πρόβλημα δεν είναι τόσο μια διαμάχη ανάμεσα στις διάφορες θρησκευτικές ή εθνοτικές ομάδες, όσο μια διαμάχη εξουσίας των ξένων δυνάμεων που προσπαθούν να επιβάλουν την κυριαρχία τους στην Κύπρο με το γνωστό “Διαίρει και βασίλευε”, σπέρνοντας διχόνοια ανάμεσα σε αυτές τις ομάδες. Είναι επίσης διαμάχη εξουσίας ανάμεσα σε τοπικούς κύκλους εξουσίας που προσπαθούν να προστατεύσουν και να προωθήσουν τα δικά τους συμφέροντα στηριζόμενοι σε κάποιες από αυτές τις δυνάμεις. Η επαναστατική λύση για το Κυπριακό πρόβλημα, είναι το κτίσιμο ενός μετώπου αγώνα στηριγμένο στην ενότητα και τη δύναμη όσων υποφέρουν από αυτή την κατάσταση και θέλουν να τη λύσουν προς το συμφέρον των ομάδων που ζουν στην Κύπρο και την εκδίωξη από τη χώρα μας όλων αυτών που δημιούργησαν αυτή την κατάσταση. Καθώς πράττουμε αυτό, χρειάζεται να δυναμώσουμε την αλληλεγγύη μας, όχι μόνο με τις εγχώριες δυναμικές, αλλά και με τα προοδευτικές και δημοκρατικές κοινωνικές δυνάμεις, πρώτα απ' όλα στις χώρες που μας επιβάλλονται ως “μητέρες πατρίδες” και με τις οποίες υπάρχει εθνική, θρησκευτική και γλωσσική συγγένεια, και κατ' επέκταση με τις ανάλογες δυνάμεις στην περιοχή μας και παγκόσμια.

Επειδή η αλλαγή της κατάστασης στην Κύπρο, με τον τρόπο που το θέτουμε εμείς, θα αποβεί σε όφελος και των ιδίων. Επειδή μια τέτοια εξέλιξη θα μειώσει τη δύναμη των αντιλαϊκών δυνάμεων και θα διευκολύνει την απαλλαγή από το καθεστώς της εκμετάλλευσης στις ίδιες τους τις χώρες.

Όταν ληφθούν αυτά υπόψη βλέπουμε πως οι πιθανότητες για την εργατική τάξη μιας χώρας να αυτό-οργανωθεί και να κτίσει την δική της εξουσία από μόνη της, είναι πολύ λίγες. Κρίνοντας από τα ευρήματα αυτά, η πολιτική του Αντί-Ιμπεριαλιστικού Ενωμένου Μετώπου, που

διατυπώθηκε με τρόπο εναρμονισμένο με το Διεθνές Κομμουνιστικό Κίνημα από το Κυπριακό Κομμουνιστικό Κόμμα, το οποίο οργανώθηκε στη χώρα παράλληλα με την Σοσιαλιστική Οκτωβριανή Επανάσταση του 1917, πρέπει να αποτελέσει τον βασικό πολιτικό άξονα του αγώνα, εναρμονιζόμενη, φυσικά, με τις σημερινές συνθήκες. Ο αντί-ιμπεριαλιστικός αγώνας πρέπει να λάβει υπόψιν και την ιμπεριαλιστική κατοχή της χώρας. Συγκεκριμένα πρέπει να είναι εναντίον τόσο της Τουρκικής κατοχής στο βόρειο μέρος του νησιού, η οποία στηρίζεται από τον ιμπεριαλισμό, όσο και εναντίον της οποιασδήποτε ιμπεριαλιστικής κατοχής σε ολόκληρο το νησί.

Το κέντρο και την ηγεσία του αγώνα αυτού θα αποτελεί η εργατική τάξη ολόκληρης της Κύπρου, η οποία θα συμπεριλαμβάνει τόσο τους ντόπιους εργαζόμενους, όσο τους ξένους εργαζόμενους που ζουν και εργάζονται στην Κύπρο. Η ηγεσία του αντί-ιμπεριαλιστικού αγώνα πρέπει να δημιουργηθεί με την πολιτική ταξική οργάνωση που θα καλύπτει ολόκληρη τη χώρα. Με τη δυναμική που δημιουργήσει αυτή η ηγεσία, πρέπει να κερδηθούν ως σύμμαχοι τα μικροαστικά στρώματα της κοινωνίας, τα οποία επίσης υποφέρουν από τις ιμπεριαλιστικές πολιτικές.

Παράλληλα, καθώς προσδιορίζουμε το δρόμο που θα ακολουθήσει ο επαναστατικός αγώνας στη χώρα, πρέπει να λάβουμε υπόψιν και το κατοχικό αποικιακό καθεστώς της Τουρκικής Δημοκρατίας στο βόρειο τμήμα του νησιού. Καθώς δεν υπάρχουν εξελίξεις που να αποδυναμώνουν ριζικά την επιρροή και την κυριαρχία της Τουρκικής Δημοκρατίας στο βόρειο τμήμα του νησιού, στις παρούσες συνθήκες ο δρόμος που θα ακολουθήσει η επανάσταση στη χώρα συμπίπτει με το δρόμο της επανάστασης στην Τουρκία. Ο αγώνας ενάντια στις εκμεταλλευτικές τάξεις στην Κύπρο, πρέπει να είναι πρώτα απ' όλα αγώνας απέναντι στις εκμεταλλευτικές τάξεις στην Τουρκία. Δηλαδή, με τις υπάρχουσες συνθήκες ο αγώνας ενάντια στις εκμεταλλευτικές τάξεις στην Κύπρο ή την Τουρκία, θα ανοίξει το δρόμο της επανάστασης τόσο για την Τουρκία όσο και για την Κύπρο. Στην Τουρκία, μια παρόμοια κατάσταση ισχύει και για την επανάσταση του Κουρδιστάν. Δηλαδή η επανάσταση στην Τουρκία και η επανάσταση στο Κούρδιστάν είναι συνδεδεμένες η μια με την άλλη όπως ακριβώς είναι και οι επαναστάσεις Κύπρου και Τουρκίας. Όλα αυτά δείχνουν πως ο επαναστατικός αγώνας σε Τουρκία, Κουρδιστάν και Κύπρο πρέπει να κάνει στροφή σε μια διαδικασία "Ενωμένης Επανάστασης" που να συμπεριλαμβάνει και τις τρεις αυτές χώρες.

Μια παρόμοια σχέση, αν και ίσως όχι τόσο δυνατή, υπάρχει ανάμεσα στην Κύπρο και την Ελλάδα λόγω των δεσμών που έχει ιδιαίτερα το νότιο τμήμα του νησιού με αυτήν. Ασφαλώς, μια Ενωμένη Επανάσταση των χωρών Τουρκίας, Κουρδιστάν, Κύπρου και ίσως και της Ελλάδας, θα έχει μια τόσο δυνατή επίδραση που θα υπερβεί τα σύνορα αυτών των χωρών. Είναι σίγουρο πως μια τέτοια επαναστατική διαδικασία θα προκαλέσει ένα επαναστατικό κύμα που θα επηρεάσει μια ευρύτερη γεωγραφική περιοχή, με πρώτα και κύρια την Μέση Ανατολή και τα Βαλκάνια. Όμως το πρώτιστο μας καθήκον στο φως των εξελίξεων όπως το σημείο στο οποίο έχουν φτάσει το Εθνικό Κίνημα των Κούρδων, η Εξέγερση του Ιουνίου, η Επανάσταση της Rojava, τα λαϊκά κινήματα που αναπτύχθηκαν στην Ελλάδα ως επακόλουθα της κρίσης, είναι να κάνουμε αυτό που μας αναλογεί για την προώθηση της Ενωμένης Επανάστασης Τουρκίας-Κουρδιστάν-Κύπρου και Ελλάδας.

Σε αυτό το σημείο, η βάση του αγώνα για να μπορέσει ο λαός της Κύπρου να πάρει στα χέρια του την ίδια του τη μοίρα και να κτίσει εκ νέου μια κοινή πατρίδα, είναι η ίδρυση ενός ενωμένου μετώπου ενάντια στην ιμπεριαλιστική κατοχή, που θα συμπεριλαμβάνει όλα τα αντί-ιμπεριαλιστικά κομμάτια της χώρας και μαζί με την Ενωμένη Επανάσταση Τουρκίας-Κουρδιστάν-Κύπρου (και πιθανώς της Ελλάδας) το κτίσιμο μιας λαϊκής εξουσίας ξεκάνοντας ολόκληρη την ιμπεριαλιστική κυριαρχία πάνω στη χώρα. Αυτός ο αγώνας περιλαμβάνει μια διαδικασία και θα χρειαστεί να περάσει από ορισμένα στάδια. Πρώτα απ' όλα είναι αναγκαίο για την εργατική τάξη της χώρας, είτε μιλάμε για τους εργάτες στο βορά, είτε στο νότο, είτε για ντόπιους εργαζόμενους είτε για μετανάστες εργάτες που ήρθαν και εγκαταστάθηκαν στη χώρα και βλέπουν το μέλλον τους εδώ, να αναλάβει την οργάνωση της δικής της επαναστατικής τάξης και την ηγεσία του αγώνα. Χωρίς αυτό, σε ένα τέτοιο επαναστατικό αγώνα δεν είναι ιδιαίτερα εφικτό να κερδίσεις τα ταλαντευόμενα κομμάτια της κοινωνίας σε μια αντί-ιμπεριαλιστική πολιτική και να τους μετατρέψεις σε σύμμαχους στον αγώνα. Για να μπορέσουμε να το πετύχουμε αυτό χρειάζεται να επιτύχουμε πρώτα την επαναστατική ταξική αυτό-οργάνωση της εργατικής τάξης. Μπροστά μας όμως υπάρχει ένα βασικό ερώτημα: πως μπορούμε να το πετύχουμε αυτό;

Σήμερα το κύριο ζήτημα στη χώρα δεν είναι το στήσιμο ενός αντί-ιμπεριαλιστικού μετώπου, αλλά η επίτευξη της πολιτικής οργάνωσης της εργατικής τάξης που θα είναι η κύρια δύναμη στο στήσιμο αυτού του μετώπου. Για να είναι αυτό εφικτό, αφενός χρειάζεται να κάνουμε τα απαραίτητα βήματα για την ανεξάρτητη συνδικαλιστική οργάνωση της εργατικής τάξης, και αφετέρου να δουλέψουμε απτόητα για τη

ΕΚΛ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΛΙΓΚΑ

δημιουργία μιας επαναστατικής πολιτικής ηγεσίας που θα ενωθεί με το κίνημα της εργατικής τάξης. Ένα από τα πιο σημαντικά προβλήματα για να μπορέσει να δημιουργηθεί μια επαναστατική πολιτική ηγεσία είναι η εφαρμογή μιας πρακτικής που δεν θα περιοριστεί μόνο στο βόρειο κομμάτι της χώρας αλλά θα ενώσει όλα τα επαναστατικά, κομμουνιστικά στοιχεία ολόκληρης της χώρας, και θα τα εφοπλίσει με την επαναστατική Μαρξιστική-Λενινιστική θεωρεία. Για να μπορέσει να επιτευχθεί αυτό, οι επαναστάτες πρέπει να δουλεύουν απτόητα, μακριά από κάθε είδος σεχταρισμού, έχοντας επίγνωση της δύναμης τους, μέσα στα κοινωνικά τμήματα που κινητοποιούνται. Είτε αυτά είναι στο νότιο τμήμα του νησιού που κινητοποιούνται λόγω των εντεινόμενων οικονομικών προβλημάτων, είτε στο βόρειο τμήμα που αντιστέκονται στις αποικιοκρατικές κατοχικές πολιτικές που εφαρμόζονται. Αν δεν κερδηθούν στελέχη για τη δημιουργία μιας επαναστατικής πολιτικής ηγεσίας η οποία είναι προτεραιότητα, και αν δεν κάνουμε αυτό που μας αναλογεί για την επαναστατικοποίηση των κοινωνικών δυνάμεων τότε αυτή η πρακτική δεν μπορεί να λάβει σάρκα και οστά.

Με αυτή την έννοια οι επαναστάτες Κομμουνιστές έχουν ενώπιον τους το καθήκον να έρθουν μαζί με τις δυνάμεις που αποδέχονται ως οδηγό τους τη Μαρξιστική-Λενινιστική ιδεολογία και είναι έτοιμες να συμμετάσχουν στον αγώνα, και με ένα από κοινού διαμορφωμένο επαναστατικό κομμουνιστικό πρόγραμμα να κτίσουν το Κομμουνιστικό Κόμμα, που θα οργανωθεί ως η πρωτοπόρος δύναμη της Κυπριακής εργατικής τάξης.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΛΙΓΚΑ

ΕΚΛ

Εργάτες όλων των χωρών ενωθείτε!

Επαναστατική Κομμουνιστική Λίγκα

www.facebook.com/DKB.EKL/ DevKomBir@gmail.com www.devrimtemizler.net